

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: L.L.N., nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, bytem ..., *zastoupený*
Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem Brno, náměstí 28. října 1898/9, proti
 žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,
 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2017, č. j. MV-87356-15/OAM-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo po té, co bylo předchozí rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 6. 2017, č. j. 17A 53/2017 – 34, znovu rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka ze dne 11. 4. 2016, č. j. CPR-2833/ČJ-2016-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a rozhodnuto, že odvolání se podle § § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítá.

V podané žalobě žalobce namítal, že nesouhlasí s názorem žalovaného v tom smyslu, že jeho synovi zajistil nalézací správní orgán řádné hájení jeho práv. Trvá na nezákonnosti usnesení, kterým byl stanoven opatrovníkem Městský úřad Sokolov, když v jeho výroku absentuje vymezení předmětu řízení, neboť jeho vymezení pouze jako „*správní řízení*“ je zcela nedostatečné a nekonkrétní. Z takto vymezeného předmětu řízení nemůže ustanovený opatrovník v žádném případě určit, jaká konkrétní práva opatrovance má vlastně hájit. Výrok rozhodnutí je jeho nejdůležitější částí a vymezení předmětu řízení je nezbytná jeho součást. Proto z něho musí být zcela zřejmé, řešení otázky, která je předmětem řízení. Nelze tento nedostatek zhojit následně v části odůvodnění. I z postupu Městského úřadu Sokolov je

zřejmé, že neměl povědomí o tom, jaké řízení je ve věci vedeno, jaké důsledky pro opatrovance toto rozhodnutí má, když v řízení neučinil jediný úkon a byl zcela nečinný. Za této situace byla porušena práva nezletilého dítěte, když v řízení nebyly hájeny jeho zájmy.

Dále žalobce namítal, že závazné stanovisko k vycestování musí zahrnovat aktuální stav v otázce možnosti vycestování účastníka řízení. Závazné stanovisko ze dne 21. 9. 2016 tyto vlastnosti nemá, neboť vychází ze skutkových okolností, které zjistil nalézací správní orgán v lednu loňského roku. Takové závazné stanovisko tvoří pouze formální podklad pro rozhodnutí, aniž by objektivně vypovídalo o tom, zda skutečně je v současné době s ohledem na všechny okolnosti vycestování žalobce možné. Žalovaný tedy nezjistil, zda vycestování žalobce je možné, resp. závazné stanovisko, které k této otázce vypracoval požadovaný správní orgán, nemá vlastnosti požadované v ustanovení § 3 správního řádu.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a současně, aby zrušil i rozhodnutí jemu předcházející.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popíral oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují nezákonnost či vadnost vydaných rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, na přiložená rozhodnutí správních orgánů, zejména na podrobné rozhodnutí ministerstva vnitra, které postupovalo v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR, jednotlivými ustanoveními správního řádu a s přihlédnutím k mezinárodním závazkům ČR. Dle přesvědčení žalovaného nebylo podanou žalobou zpochybněno shora uvedené rozhodnutí správního orgánu. K námitce právního zástupce žalobce ohledně vymezení předmětu řízení žalovaný konstatoval, že ve výroku tohoto usnesení je uvedeno jako předmět věci správní řízení, přičemž v samotném odůvodnění tohoto rozhodnutí je ještě upřesněno, že se jedná o správní vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie a důvod jeho vyhoštění. Tedy předmětné usnesení je dle žalovaného v tomto směru konkretizováno zcela dostatečným způsobem, nadto proti tomuto nebylo ze stran opatrovníka ani zákonné zástupkyně podáno žádné odvolání. K další námitce žalovaný uvedl, že z doplnění závazného stanoviska ze dne 21. 9. 2016 je zřejmé, že po posouzení všech skutečností týkajících se tohoto případu není důvodné předpokládat, že by vycestování žalobce nebylo možné, nadto žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany a jeho žádost byla dne 7. 3. 2016 zamítnuta jako nedůvodná, proto žalovaný nepovažuje vypracované závazné stanovisko za formální, neaktuální, v rozporu se zmiňovaným § 3 správního řádu. V podané žalobě není ani uvedeno, z jakého důvodu by vycestování žalobce do země původu nemělo být možné a z jakého důvodu toto stanovisko není aktuální. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti se žalovaný nedomníval, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné, nesprávné či vadné, nebo že by sám žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2010, kdy mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s manželkou, paní N.T.D. V roce 2012 se jim narodil syn N.T.L., ale v roce 2013 se rozešli a následně rozvedli. Od té doby se žalobce se synem nestýká a od roku 2014 na něj přestal platit výživné. Na území ČR má žalobce ještě dospělého bratra. Po uplynutí pobytového oprávnění, byly žalobci opakovaně udělovány výjezdní příkazy, ale v době jejich platnosti území neopustil. Platnost posledního výjezdního příkazu skončila dne 11. 6. 2015. Následně v Pobytovém středisku cizinců Zastávka (dále jen „PSC Zastávka“) požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, aby si zlegalizovat pobyt na území, potom případně podnikl kroky k obnovení vztahů se synem a hlavně proto, že se nechtěl vrátit do socialistického státu. Žalobce se neprokázal žádným cestovním dokladem, uvedl, že jej ztratil a jeho ztrátu nikde nehlásil. Z důvodu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. S ohledem na možný střet zájmů mezi rodiči nezletilého N.T.L. PSC Zastávka ustanovilo nezletilému jako účastníkovi v řízení o správním vyhoštění jeho otce opatrovníka Městský úřad Sokolov, Odbor sociálně právní ochrany dětí. Dále si PSC Zastávka vyžádalo závazné stanovisko ze dne 8. 2. 2016 k možnosti vycestování cizince. Tímto stanoviskem nebyl shledán důvod, který by bránil vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Dne 11. 4. 2016 vydalo PSC Zastávka rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. a 2. zákona o pobytu cizinců, za což mu bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanovenou na 2 roky. Toto rozhodnutí napadl žalobce podaným odvoláním, které též napadalo obsah závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobce. Dne 21. 9. 2016 ministr vnitra přezkoumal napadené závazné stanovisko a následně jej potvrdil. Správní orgán dne 11. 4. 2017 vydal rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 19. 6. 2017, č. j. 17 a 53/2017 – 34 napadené rozhodnutí zrušil z důvodu, že ministerstvo vnitra nevyčkalo před vydáním napadeného rozhodnutí na uplynutí lhůty, kterou účastníkovi řízení poskytlo k seznámení se s obsahem správního spisu, a tím porušilo § 36 odst. 3 správního řádu. V souladu s právním názorem Krajského soudu v Plzni oznámilo Ministerstvo vnitra znovu žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Následně dne 23. 8. 2017 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí PSC Zastávka ze dne 11. 4. 2016.

Žalobce namítal, že jeho nezletilému synovi správní orgán nezajistil řádné hájení jeho práv, resp. usnesení, kterým mu byl ustanoven opatrovník je nezákonné, s čímž se zdejší soud neztotožňuje. Podle § 32 odst. 1 a 2 písm. a) správního řádu v rozsahu, v jakém účastník nemá procesní způsobilost, musí být zastupován zákonným zástupcem. (2) Správní orgán ustanoví opatrovníka účastníkovi uvedenému v odstavci 1, pokud nemá zákonného zástupce nebo nemůže-li ho zákonný zástupce zastupovat a nemá-li opatrovníka podle zvláštního zákona. Správní orgán v průběhu řízení o správním vyhoštění cizince řádně zjistil, že žalobce se s matkou nezletilého dítěte rozvedl, ta s ním následně přerušila komunikaci a snažila

se zabránit jakémukoliv styku s otcem. S ohledem na to správní orgán ustanovil v souladu se zákonem nezletilému opatrovníka, neboť reálně hrozilo, že jeho matka, jakožto jeho zákonná zástupkyně nebude hájit zájmy svého syna řádně a nestranně. Na zákonnosti ustanovení opatrovníka nemění nic ani to, že v usnesení, kterým byl ustanoven, je předmět řízení vymezen jako „správní řízení“. Z odůvodnění předmětného usnesení jednoznačně vyplývá důvod ustanovení opatrovníka, tedy zahájení řízení o správním vyhoštění otce nezletilého a nemožnost zastupovat v řízení nezletilého jeho zákonnou zástupkyní.

Dále žalobce namítal, že závazné stanovisko ze dne 21. 9. 2016 nezahrnuje aktuální stav k otázce možnosti vycestování žalobce, neboť vychází ze skutkových okolností, které zjistil žalovaný v lednu 2016. Soud k této námitce uvádí, že v průběhu řízení o správním vyhoštění byl dostatečně zjištěn skutkový stav ve vztahu k důvodům znemožňujícím vycestování. Zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 19. 6. 2017, č. j. 17A 53/2017 – 34 původní rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017 z důvodu, že žalovaný nevyčkal před vydáním napadeného rozhodnutí na uplynutí lhůty, kterou žalobci poskytl k seznámení se s obsahem správního spisu. Ohledně závazného stanoviska zdejší soud tehdy neshledal pochybení k aktuálnosti skutkového stavu dle § 3 správního řádu, když toto stanovisko podrobně hodnotilo, zda v případě žalobce existuje důvod, který by bránil jeho vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žádný takový důvod však shledán nebyl. Žalovaný proto nebyl povinen opětovně zjišťovat skutkový stav pro své rozhodnutí ze dne 23. 8. 2017. Dále zdejší soud uvádí, že žalobce žádnou podstatnou změnu okolností sám netvrdil a ani z žaloby není jasné, z jakého důvodu by vycestování žalobce do země původu nemělo být možné a z jakého důvodu závazné stanovisko není aktuální, tedy žalobce ve své žalobě nijak nespecifikoval, v čem se měly změnit okolnosti, které by mu bránily k jeho vycestování. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 30. října 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně